

Alles wat ik als tiener over de liefde wist

Romantische liefde is het allerbelangrijkste en alleropwindendste van de hele wereld.

Als je tegen de tijd dat je helemaal volwassen bent de liefde nog niet hebt gevonden, heb je iets fout gedaan, net als veel van mijn handvaardigheidsjuffen, die allemaal ongetrouwd zijn, pluizig haar hebben en van die rare armbanden en kettingen dragen.

Het is belangrijk om veel seks te hebben en ook met veel mensen, maar waarschijnlijk niet meer dan tien.

Tegen de tijd dat ik in Londen ga wonen, ben ik single en ben ik ongelooflijk elegant en slank. Ik draag zwarte jurkjes en drink martini's en ontmoet mannen alleen bij boekpresentaties en vernissages.

Als twee jongens om jou met elkaar op de vuist gaan, is dat een teken van ware liefde. Het is helemaal geweldig als er ook bloed vloeit, zolang er maar niemand naar het ziekenhuis hoeft. Als ik geluk heb, overkomt mij dat ooit ook nog eens een keer.

Het is belangrijk om je maagdelijkheid pas na je zeventiende, maar wel voor je achttiende verjaardag te verliezen. Letterlijk, zelfs als het één dag ervoor is, is dat prima, maar als je achttien wordt en nog steeds maagd bent, kun je seks voor altijd vergeten.

Je kunt met net zoveel mensen tongzoenen als je wilt, dat is prima. Dat stelt niets voor, dat is gewoon oefenen.

De leukste jongens zijn altijd lang en joods en hebben een auto.

Oudere jongens zijn het beste, want zij zijn gewoon wat verder en wereldser en hebben ook iets minder strenge normen.

Als vriendinnen vriendjes hebben zijn ze stomvervelend. Een vriendin met een vriendje is alleen maar leuk als jij zelf ook een vriendje hebt.

Als jij jouw vriendinnen nul vragen over hun vriendje stelt, begrijpen ze na een tijdje wel dat jij het stomvervelend vindt en houden ze vanzelf wel over hem op.

Het beste is om eerst lekker te leven en pas daarna te trouwen. Zo rond je zevenentwintigste.

Farly en ik zullen nooit op dezelfde jongens vallen, want zij vindt klein en bijdehand leuk zoals Nigel Harman en ik hou meer van macho en geheimzinnig zoals Charlie Simpson van Busted. Daarom zullen wij altijd en eeuwig vriendinnen blijven.

Het wordt nooit meer zo romantisch als die keer toen Lauren en ik op Valentijnsdag optraden in die rare pub in St Albans en ik ‘*Lover, You Should’ve Come Over*’ zong en Joe Sawyer vooraan zat en zijn ogen dichtdeed omdat we het eerder over Jeff Buckley hadden gehad en hij eigenlijk de enige jongen is die ik ken die me totaal begrijpt en snapt wat ik bedoel.

Het wordt nooit meer zo gênant als die keer toen ik Sam Leeman probeerde te kussen en hij terugdeinsde, waardoor ik voorover viel.

Het wordt nooit meer zo verdrietig als die keer toen Will Young vertelde dat hij homo was en ik net deed alsof ik dat niet erg vond, maar dat ik de hele tijd moest huilen toen ik het leren boekje verbrandde dat ik voor mijn vormsel had gekregen en waarin ik over ons leven samen had geschreven.

Jongens vinden het hartstikke cool als je grove taal tegen ze gebruikt, ze vinden je kinderachtig en een sukkel als je te aardig bent.

Als ik later een vriendje heb zijn alle andere dingen niet meer belangrijk.

Jongens

Bij sommige mensen is het het vrolijke gegil van broertjes of zusjes die in de tuin spelen waardoor ze meteen aan hun puberteit moeten denken. Voor anderen is het het gerammel van de ketting van hun innig geliefde fiets waarmee ze overal naartoe hobbelden. Weer anderen denken aan de fluitende vogels als ze naar school liepen, of het geluid van gelach op het schoolplein of een voetbal waar tegenaan werd geschopt. Mijn speciale geluid was het inbellen bij AOL.

Ik herinner me nog elke toon. De eerste snerpande bliepjes van de telefoon, het schrille, niet goed doorkomende trillende geluid dat aanduidde dat de verbinding halverwege was, de hoge toon waardoor je wist dat je er bijna was, gevolgd door twee schurende, lage dreunende tonen en vervolgens ruis. Door de stilte die volgde wist je dat je het ergste had gehad. ‘Welkom bij AOL,’ zei een zalvende stem, die bij de ‘o’ even omhoogging. Gevolgd door ‘Je hebt mail’. Ik danste door de kamer op de tonen van het inbellen om het vervelende wachten sneller voorbij te laten gaan. Ik zette een choreografie in elkaar van passen die ik op ballet had geleerd: een plié op de hoge bliepjes en een pas de chat op de dreunende tonen. Het was iets wat ik elke avond na school deed, het was de soundtrack van mijn leven. Ik bracht mijn hele puberteit op internet door.

Ik moet even iets uitleggen: ik ben opgegroeid in een buitenwijk. Ik bedoel: dat is de verklaring. Toen ik acht was, namen mijn ouders de misdadige beslissing om onze souterrainwoning

in Islington in te ruilen voor een groter huis in Stanmore, de laatste halte van de Jubilee-lijn en aan het alleruiterste randje van Noord-Londen. Het was de nietszeggende marge van de stad, niet de gangmaker van het feestje, maar het muurbloempje, zeg maar.

Als je opgroeit in Stanmore kom je niet uit de stad, maar ook niet van het platteland. Ik woonde te ver van Londen om bij de coole gasten te horen die naar een nachtclub zoals de Ministry of Sound gingen, de laatste 'g' van sommige woorden niet uitspraken en geweldige vintagekleding droegen die ze in verrassend goede Oxfam-winkels in Peckham Rye kochten. Maar ik woonde ook te ver weg van de Chilterns om door te kunnen gaan voor een van die gezonde, blozende, wilde plattelandstieners die gekleed gingen in oude visserstruien en op hun dertiende al leerden autorijden in hun vaders Citroën, lange wandelingen maakten en samen met hun neven en nichten lsd slikten in het bos. De voorsteden ten noorden van Londen hadden geen eigen identiteit. Het was er net zo beige als het hoogpolige tapijt dat daar elk huis opsierde. Er was geen kunst of cultuur, er waren geen oude gebouwen, geen parken, geen boetieks en geen restaurants. Er waren golfclubs en filialen van de Italiaanse restaurantketen Prezzo, privéscholen en oprijlanen, rotondes en meubelboulevards en winkelcentra met glazen daken. De vrouwen zagen er allemaal hetzelfde uit, de huizen waren allemaal hetzelfde gebouwd en iedereen had dezelfde auto. De enige manier om je te onderscheiden was door geld uit te geven aan dezelfde dingen – een serre, de verbouwing van een keuken, een auto met ingebouwde navigatie en een all-in-vakantie op Mallorca. Er was absoluut helemaal niets te beleven, tenzij je golfde, highlights in je haar wilde of het leuk vond om een showroom met Volkswagens te bekijken.

Dat gold vooral als je een puber was en afhankelijk was van je moeder om je in de bovengenoemde Volkswagen Golf GTI overall naartoe te brengen. Gelukkig had ik mijn vriendin Farly, die op vijf kilometer fietsen van mijn doodlopende weggetje woonde.

Farly was, en is nog steeds, anders dan iedereen die ik ken. We leerden elkaar op school kennen toen we elf waren. Ze was, en is

nog steeds, mijn complete tegenpool. Zij is donker, ik ben blond. Zij is iets te klein, ik ben iets te groot. Zij plant alles en stippelt alles uit, ik laat alles op het laatste moment aankomen. Zij houdt van netjes, ik ben meer van de rommel. Zij houdt van regels, ik heb er een pesthekel aan. Zij heeft geen ego, ik vind de toast bij mijn ontbijt al belangrijk genoeg om op sociale media te melden (via drie kanalen). Zij is heel alert en gefocust op de taken waar ze mee bezig is, ik bevind me altijd deels in het heden en deels in een fantastische versie ervan die zich in mijn hoofd afspeelt. Maar op de een of andere manier klikt het. Er is me nooit iets beters overkomen dan op die dag in 1999, toen Farly tijdens een wiskundeles naast me kwam zitten.

Met Farly zag de dag er altijd precies hetzelfde uit: we zaten voor de tv en aten bergen bagels en chips (wel alleen als onze ouders weg waren – een ander trekje van de kleinburgerlijke middenklasse is dat ze ongelooflijk zuinig is op het bankstel en in elke woonkamer het adagium ‘streng verboden te eten’ heerst) en keken Amerikaanse tienersitcoms op Nickelodeon. Als we alle afleveringen van *Sister, Sister* en *Two of a Kind* en *Sabrina the Teenage Witch* hadden gezien, schakelden we over naar de muziekkkanalen en staarden we met open mond naar het scherm, dat we elke tien seconden op een andere zender zetten, van MTV, MTV Base naar VH1, op zoek naar één bepaalde video van Usher. Als we daar genoeg van hadden, gingen we terug naar Nickelodeon+1 en keken naar de herhalingen van alle Amerikaanse tienersitcoms die we een uur eerder ook al hadden gezien.

Morrissey beschreef zijn leven als tiener ooit als ‘wachten op een bus die nooit kwam’, een gevoel dat alleen maar sterker wordt als je volwassen wordt op een plek die aanvoelt als een geheel beige wachtkamer. Ik verveelde me, was verdrietig en eenzaam, en wenste vol ongeduld dat mijn jeugd snel voorbij zou zijn. En toen was het er opeens, een prins op het witte paard vermoed als het inbelinternet van AOL op de grote pc van mijn ouders. En het had MSN Instant Messenger.

Toen ik MSN downloadde en daar e-mailadressen aan begon toe te voegen – van vriendinnen van school, van vriendinnen van vriendinnen en van vriendinnen van scholen in de buurt die ik nooit had ontmoet – was het alsof ik op de muur van een gevangenis cel klopte en er iemand reageerde. Alsof er gras was gevonden op Mars. Alsof je de knop van de radio omdraaide en een krakend geluid eindelijk hoorde overgaan in een menselijke stem. Het was de ontsnapping uit mijn voorstedelijke eenzaamheid naar een overvloed aan menselijk leven.

MSN was niet alleen een manier om als tiener contact te houden met mijn vriendinnen, het was een fantastische plek. Zo herinner ik het me: als een ruimte waar ik elke avond en elk weekend urenlang lijfelijk aanwezig was totdat ik rode ogen had van het staren naar het scherm. Zelfs als mijn ouders mijn broer en mij liefdevol meenamen op vakantie naar Frankrijk, zat ik nog steeds elke dag op MSN. Het eerste wat ik deed als we bij een nieuwe B&B aankwamen, was uitzoeken of er een computer met internet was – meestal een oude pc in een donkere kelder. Dan logde ik in bij MSN en zat ik schaamteloos urenlang te chatten, met achter me een chagrijnige Franse tiener die op zijn beurt zat te wachten. Buiten, waar de rest van mijn familie bij het zwembad lag te lezen, scheen de Provençaalse zon onbarmhartig, maar mijn ouders wisten dat het geen zin had de strijd met mij aan te binden als het om MSN ging. MSN was het middelpunt van al mijn vriendschappen. Het was privéterrein. Het was het enige wat helemaal van mij alleen was. Zoals ik al zei: het was een fantastische plek.

Mijn eerste e-mailadres was `munchkin_1_4@hotmail.com`, dat ik op mijn twaalfde in het computerlokaal van de school had aangemaakt. Ik koos het getal 14 omdat ik ervan uitging dat dat hele e-mailen maar twee jaar zou duren voordat het kinderachtig zou worden. Ik gaf mezelf de ruimte om twee jaar van deze hype en de verschillende rare bijkomstigheden te genieten, want het adres zou op mijn veertiende verjaardag toch niet meer belangrijk zijn. Ik begon pas met MSN op mijn veertiende en in die tijd gebruikte ik ook `willyoungisyum@hotmail.com`, om uitdrukking te geven

aan mijn nieuwe, hartstochtelijke liefde voor de winnaar van *Pop Idol* 2002. Ik heb ook nog even geprobeerd of *actrice_ik@hotmail.com* iets voor mij was, nadat ik tijdens de schooluitvoering van *Carousel* een vlammeende vertolking van Mister Snow had gegeven.

Ik voerde *munchkin_I_4* opnieuw op toen ik MSN Instant Messenger downloadde en gebruikte de adresboeken van de schoolvriendinnen die ik had verzameld sinds ik het adres had aangemaakt en die boordevol contactpersonen zaten. Maar, nog belangrijker, vanaf dat moment kwamen er jongens in beeld. Feit was dat ik nog geen enkele jongen kende. Echt waar. Op mijn broer, kleine neefje, vader en één of twee cricketvrienden van mijn vader na had ik nooit met jongens opgetrokken. Maar MSN leverde de e-mailadressen en de avatars van deze nieuwe, digitale fantoomjongens; ze werden vriendelijk ter beschikking gesteld door verschillende meisjes van mijn school en door meiden die in het weekend met jongens rondhingen en hun e-mailadressen vervolgens onzelfzuchtig onder de andere leerlingen verspreidden. Die jongens gingen rond binnen het MSN-circuit; ieder meisje van mijn school voegde ze aan haar contactpersonen toe en door met ze te msn'en werden we allemaal heel even beroemd.

Waar ze die jongens op de kop hadden getikt? Er waren ruwweg drie categorieën. De eerste: de peetzoon van de moeder van een van de meiden of een vriend van de familie met wie het meisje was opgegroeid maar die ze bijna nooit zag. Meestal was hij ongeveer twee jaar ouder dan wij, en heel lang en slungelig, met een diepe stem. Voor het gemak deden we buurjongens ook maar bij die groep. Neven en achterneven vormden de volgende categorie. Ten slotte had je de meest exotische categorie, die bestond uit jongens die we hadden ontmoet tijdens een buitenlandse vakantie met het hele gezin. Dat was absoluut de heilige graal, want zo'n jongen kon echt overal vandaan komen, zelfs helemaal uit Bromley of Maidenhead, en dan zat je daar zomaar met hem te msn'en alsof hij in dezelfde kamer zat. Waanzinnig, wat een avontuur.

In mijn adresboek kregen die zwervers al heel snel een bestandje met een eigen label: JONGENS. Wekenlang spraken we met hen

op MSN, over ons keuzepakket, over onze favoriete bands, over de vraag hoeveel we rookten en dronken en ‘hoever we al waren gegaan’ met de andere sekse (altijd een bij elkaar verzonnen verhaal en superbelangrijk). We hadden er geen idee van hoe die ander eruitzag – mobieltjes hadden nog geen camera’s en profielen op sociale media bestonden nog niet –, dus het enige wat je had was de minuscule profielfoto op MSN en hun eigen beschrijving van zichzelf. Soms nam ik de moeite om met de scanner van mijn moeder een foto van mezelf te uploaden waarop ik er lief uitzag tijdens een etentje met de familie of op vakantie; met de bijsnijdfunctie van Paint knipte ik mijn tante of opa er voorzichtig af, maar meestal vond ik dat te veel gedoe.

De komst van die virtuele jongens zorgde binnen onze wereld van schoolvriendinnen voor heel wat nieuwe ruzies en drama’s. De geruchtenmachine over wie met wie praatte hield nooit op. Meisjes beloofden trouw aan jongens die ze nog nooit hadden gezien door de voornaam van de jongen met sterretjes, hartjes en underscores aan weerszijden van hun gebruikersnaam in te voegen. Sommige meisjes dachten dat ze een exclusief onlinegesprek met een jongen voerden, maar die gebruikersnamen die telkens opdoken vertelden een heel ander verhaal. Soms werd je zomaar toegevoegd door een meisje van een andere school, die je dan zonder omhaal vroeg of jij met dezelfde jongen msn’de als zij. Het gebeurde soms ook dat je per ongeluk een MSN-relatie met een jongen onthulde door een bericht in een verkeerd venster te schrijven, waarna dat naar een vriendin werd gestuurd en niet naar hem, en zoiets werd altijd als een soort waarschuwing in de pauze rondverteld. Shakespeareaanse tragedies waren het gevolg.

MSN had een ingewikkelde etiquette. Als jij en je crush allebei ingelogd waren, maar hij niet met je praatte, was uitloggen en weer inloggen een gegarandeerde manier om zijn aandacht te trekken, want hij kreeg een melding van jouw vertrek en terugkomst, waardoor hij aan je bestaan werd herinnerd, wat daarna, hoopte je, in een gesprek zou uitmonden. Als je niet wilde laten zien dat je online was omdat je maar met één specifieke persoon

wilde chatten was daar ook een trucje voor, zodat je dat in het geheim kon doen. Flirten met een jongen was een ingewikkelde edwardiaanse dans en ik deed daar vol overgave aan mee.

Deze lange gesprekken resulteerden maar zelden in een fysieke ontmoeting, en als dat wel zo was, werd die bijna altijd een tenenkrommende teleurstelling. Je had Max met de dubbelzinnige achternaam, een beruchte MSN-casanova die erom bekendstond dat hij meisjes een BABY-G-horloge per post toestuurde. Farly msn'de maandenlang met hem en daarna sprak ze op een zaterdagmiddag met hem af voor een kiosk in Bushey. Ze ging ernaartoe, wierp één blik op hem en flipte, en ze verstopte zich achter een vuilnisemmer. Ze zag dat hij keer op keer vanuit een telefooncel naar haar mobiele telefoon belde, maar ze kon een ontmoeting in levenden lijve niet aan en nam de benen, terug naar huis. Ze spraken daarna nog elke avond urenlang op MSN.

Ik had twee keer zo'n ontmoeting. De eerste was een rampzalige blind date in een winkelcentrum die binnen een kwartier voorbij was. De tweede was met een jongen van een kostschool uit de buurt met wie ik bijna een jaar lang had ge-msn'd voordat we elkaar eindelijk voor het eerst in levenden lijve ontmoetten bij de Pizza Express in Stanmore. Een jaar lang hadden we een soort aan-uitrelatie, hoewel voornamelijk uit, omdat hij altijd vastzat op school. Maar soms ging ik naar hem toe, met m'n lippen gestift en in mijn tas een handvol pakjes sigaretten die ik voor hem had gekocht, als een soort Bob Hope die er in de Tweede Wereldoorlog op uit werd gestuurd om de soldaten te amuseren. Op zijn slaapzaal had hij geen toegang tot internet, dus msn'en was er niet bij, maar dat compenseerden we met wekelijkse brieven en lange telefoongesprekken, zo lang dat ze mijn vader tot wanhoop dreven wanneer hij de maandelijkse vastetelefoonrekening van meer dan honderd pond onder ogen kreeg.

Op mijn vijftiende begon ik een liefdesaffaire die me meer in beslag nam dan alle andere dingen die ik tot dan toe via de vensters van MSN Messenger had meegemaakt – ik raakte bevriend met

Lauren, een meisje met een wilde bos haar, sproeten en zwart omrande bruine ogen. We hadden elkaar af en toe weleens gezien op een verjaardagsfeestje bij de Hollywood Bowl, maar we maakten pas echt kennis via onze gezamenlijke vriendin Jess, tijdens een etentje in een van de vele Italiaanse restaurantketens in Stanmore. We hadden meteen een klik en die leek precies op al die keren dat ik zoiets in romantische films op ITV2 had gezien. We praatten totdat we een droge mond hadden, we maakten elkaars zinnen af en de mensen om ons heen keken ons aan omdat we het uitgierden van het lachen. Jess ging naar huis en nadat ze Lauren en mij uit het restaurant hadden gegooid, gingen we op een bankje zitten in de ijzige kou, zodat we met elkaar konden blijven praten.

Ze speelde gitaar en was op zoek naar een zangeres om een bandje mee te beginnen; ik had op een spaarzaam bezocht open podium in Hoxton gezongen en ik had een gitarist nodig. De dag erna begonnen we in de schuur bij haar moeder met het instuderen van bossanovacovers van Dead Kennedys-songs onder de eerste conceptnaam voor onze band: Raging Pankhurst. Later veranderden we die in de nog moeilijker te verklaren naam 'Sophie Can't Fly'. Onze eerste gig was in een Turks restaurant in Pinner, met slechts één gast in het drukbezochte restaurant die geen familielid of schoolvriendin was. Daarna deden we alle grote namen: een theaterfoyer in Rickmansworth, een krakkemikkig bijgebouwtje van een pub in Mill Hill en een cricketpaviljoen net buiten Cheltenham. We maakten muziek op elke straathoek zonder dat we werden lastiggevalen door de politie. We speelden op de receptie van elke bar mitswa waar ze ons maar wilden hebben.

Een andere gezamenlijke hobby was de absoluut nieuwe manier waarop we onze MSN-inhoud over andere platforms verspreidden. In het begin van onze vriendschap ontdekten we dat we allebei sinds het begin van Instant Messenger chats met jongens hadden gekopieerd en in een Worddocument hadden geplakt, dat vervolgens hadden uitgeprint en de bladzijden in een ringband hadden gestopt om 's avonds voor het slapengaan als een erotische roman te lezen. We beschouwden onszelf als een soort tweepersoons MSN

Messenger-Bloomsburygroep uit begin jaren nul.

Maar juist toen ik bezig was met Lauren een vriendschap op te bouwen, ging ik van Stanmore naar een gemengde kostschool, honderdtwintig kilometer noordelijker. MSN kon mijn nieuwsgierigheid naar de andere sekse niet meer bevredigen, ik moest weten hoe jongens in werkelijkheid waren. De langzaam vervagende geur van Ralph Lauren Polo Blue op een liefdesbrief was niet meer voldoende, noch het getinkel en getrommel van de nieuwe berichten op MSN. Ik ging naar kostschool om aan jongens te leren wennen.

(Terzijde: en dat was maar goed ook! Farly bleef de twee jaar bovenbouw op onze meisjesschool volgen, en toen ze eenmaal op de universiteit kwam zonder ooit met jongens te zijn omgegaan, gedroeg ze zich als een olifant in een porseleinkast. Op de eerste avond van de ontgroeningsweek was er een 'stoplichtfeest' voor de eerstejaars; het was de bedoeling dat singles een groen kledingstuk zouden dragen en studenten met een relatie iets roods. De meeste vatten dat op als een groen T-shirt, maar Farly arriveerde bij ons studentenhuys met een groene panty, groene schoenen, een groen jurkje en een enorme groene strik in haar haar, dat ook nog eens bedekt was onder een laag groene haarlak. Ze had net zo goed IK HEB OP EEN MEISJESSCHOOL GEZETEN op haar voorhoofd kunnen laten tatoeëren. Ik ben eeuwig dankbaar dat ik twee jaar kon oefenen op een gemengde kostschool, anders was ik in de ontgroeningsweek waarschijnlijk ook gevallen voor de bus met groene haarlak.)

Langzaam werd duidelijk dat ik eigenlijk helemaal niets gemeen had met de meeste jongens en nauwelijks in hen geïnteresseerd was, tenzij ik ze wilde kussen. Maar geen van de jongens die ik wilde kussen wilde mij kussen, dus had ik net zo goed in Stanmore kunnen blijven en genieten van de rits fantasierelaties in mijn o zo vruchtbare verbeelding.

Ik denk dat er twee dingen verantwoordelijk zijn voor mijn torenhoge verwachting van de liefde: ten eerste ben ik het kind van ouders die op een bijna gênante manier dol op elkaar zijn, en

ten tweede de films die ik in mijn tienerjaren keek. Als kind had ik een nogal ongewone voorliefde voor oude musicals, en later raakte ik volledig verslaafd aan films met Gene Kelly en Rock Hudson. Daardoor verwachtte ik dat jongens zich met dezelfde elegantie en charme gedroegen. Maar de gemengde school hielp me al snel uit de droom. Neem bijvoorbeeld mijn eerste les maatschappijleer. Ik was een van de twee meiden in een klas van twaalf en ik had nog nooit van mijn leven met zoveel jongens in één ruimte gezeten. De knapste jongen, die, zo was me al verteld, bekendstond als een notoire hartenbreker (zijn oudere broer die een jaar eerder van school was gegaan had de bijnaam ‘Zeus’), schoof een papiertje over tafel naar me toe terwijl de docent probeerde uit te leggen wat evenredige vertegenwoordiging was. Het briefje was opgevouwen en aan de buitenkant stond een hart getekend, waardoor ik dacht dat het een liefdesverklaring was. Ik maakte het met een kokette glimlach open. Toen ik het had opengevouwen, zag ik een of ander wezen, een behulpzame pen had erbij geschreven dat het een ork uit *Lord of the Rings* was; eronder stond in een slordig handschrift: DIT BEN JIJ.

Early kwam in de weekends op bezoek en lonkte naar de honderden jongens die, met sporttassen en hockeysticks over hun schouder, in allerlei soorten en maten door de straten zwierven. Ze vond dat ik ongelooflijk veel geluk had omdat ik elke ochtend in de kapel zat met die gasten binnen handbereik. Maar ik vond jongens in het echte leven een beetje tegenvallen. Ze waren lang niet zo grappig als de meiden die ik er had ontmoet, en bij lange na niet zo interessant. En om de een of andere reden voelde ik me bij geen van hen echt relaxed.

Tegen de tijd dat ik van school ging, gebruikte ik MSN al niet meer zo fanatiek als daarvoor. Mijn eerste semester op Exeter University bracht andere dingen met zich mee en tegelijkertijd diende Facebook Messenger zich aan. Facebook vormde een rijke bron van jongens online, en, nog beter, deze keer stond alle belangrijke informatie op één pagina. Ik browsede regelmatig door de foto’s

van mijn vriendinnen op de uni en voegde iedereen toe die er leuk uitzag, en dat resulteerde al snel in berichten over en weer en afspraakjes bij een schuimparty of een van de vele clubfeesten van Wodka Shark die er in die week werden gehouden. Ik zat op een campusuniversiteit in een stad met een kathedraal in Devon; het was niet moeilijk om elkaar te vinden. Waar MSN een leeg doek was geweest waarop ik mijn levendige fantasieën had kunnen uitleven, was Facebook Messenger een zuiver functioneel hulpmiddel om afspraken te maken. Het was dé manier waarop studenten hun aanstaande veroveringen bepaalden en hoe de volgende donderdagse stapavond eruit zou zien.

Toen ik na de universiteit weer naar Londen terugkeerde, had ik mijn gewoonte opgegeven om potentieel interessante liefdeskandidaten met de vasthoudende agressie van een Avon-consulente zomaar uit het niets op te bellen, maar er vormde zich al een nieuw patroon. Ik ontmoette een man via een vriendin of op een feestje of tijdens het uitgaan, kreeg zijn naam en telefoonnummer en onderhield dan een wekenlange relatie via sms'jes en e-mail met hem, voordat ik akkoord ging met een tweede ontmoeting. Misschien koos ik daarvoor omdat het de enige manier was die ik kende om iemand beter te leren kennen – met een afstand tussen ons en voldoende ruimte om de allerbeste versie van mezelf te distilleren en te presenteren; alle goeie grappen, de beste uitspraken en liedjes waarvan ik wist dat ze indruk op hem zouden maken en die ik eigenlijk altijd van Lauren kreeg toegestuurd. Op mijn beurt stuurde ik haar songs die zij weer naar haar penvriend doorstuurde. Ze zei eens dat we elkaar goede muziek toestuurdën voor een schappelijk prijsje en die, voorzien van een 'gevoelsopslag', als onze eigen muziek naar geliefden doorstuurdën.

Deze manier van corresponderen eindigde vrijwel altijd in een teleurstelling. Geleidelijk drong het tot me door dat die eerste dates beter in het echt dan op schrift kunnen plaatsvinden, anders wordt de kloof tussen jouw voorstellingen van de ander en de ware persoon steeds groter. Heel vaak fantaseerde ik iemand en daar verzoon ik de chemie tussen ons bij, alsof ik een toneelstuk aan het

schrijven was. Maar als we elkaar dan daadwerkelijk ontmoetten, viel het vaak ongelooflijk tegen. Als de dingen niet gingen zoals ik me had voorgesteld, was het net alsof ik ervan uitging dat hij een kopie van het script had dat ik had geschreven, maar dat zijn agent, tot mijn grote frustratie, blijkbaar was vergeten hem toe te sturen, zodat hij het niet uit zijn hoofd had kunnen leren.

Iedere vrouw die alleen met meiden is opgegroeid zal je hetzelfde vertellen: je raakt het idee nooit meer kwijt dat jongens de meest fascinerende, verleidelijke, weerzinwekkende, bizarre wezens zijn die er op aarde rondlopen, net zo gevaarlijk en mythisch als de yeti. Het betekent ook dat je de rest van je leven vrijwel zeker een overtuigde fantast bent. Hoe kan het ook anders? Jarenlang heb ik samen met Farly op muurtjes gezeten, met mijn dikke rubberen zolen tegen de stenen schoppend, naar de lucht kijkend en proberend mijn fantasie zo op te schroeven dat ik de honderden, in eindeloze rijen langslappende meiden met precies dezelfde uniformen niet meer zag. Als je op een meisjesschool zit, krijgt je verbeelding dezelfde dagelijkse training als een olympische sporter. En het is wonderbaarlijk hoe snel je gewend raakt aan de intensiteit van je verbeelding als je daar zo vaak in wegvlucht.

Ik had verwacht dat mijn fascinatie en obsessie met de andere sekse minder zouden worden na mijn schoolperiode, als het echte leven zou beginnen. Ik had niet gedacht dat ik er als eindtwintiger nog net zo hulpeloos in zou staan als toen ik voor het eerst bij MSN inlogde.

Jongens waren een probleem. Het zou vijftien jaar duren voordat ik een oplossing voor dat probleem zou hebben gevonden.